

4.-7. července se konal v Náměšti na Hané největší FCT festival zemí československých Zahrada. V rámci této mohutné akce se konal na náměšťském zámku docela malý koncert, jehož hlavními protagonisty byli čeští a slovenští mladí písničkáři. Pořadatelé vybrali pro jejich prezentaci sálek o velikosti cca 7x10 m. Zájem diváků však předčil očekávání. Místnost praskala ve švech a další diváci se tísnili u oken nebo leželi a poslouchali přímo na trávníku přilehlého nádvoří.

Celkem se vystříдалo na pódiu asi 15 písničkářů, z nichž si někteří přizvali i doprovodnou skupinu. Já sám jsem viděl a slyšel sice jen část koncertu, ale to mi nebrání v sepsání krátkého komentáře. Do sálu jsem se dostal právě při vystoupení slovenského písničkáře Petera Lahkého. Jeho písničky s hravými texty byly přijaty opravdu s povděkem. Peter má podle mého názoru vzor v Karlu Plíhalovi (a působí i stejně plaše), ale přesto je svůj a myslím, že si ho s Karlem nespletete (nejen podle slovenčiny). Už se těším, až uvidím jeho vystoupení někdy celé. Častý smích a silný potlesk diváků nasvědčoval tomu, že Peter z pódia hned tak neodejde. Tak se i stalo a po prvním přídavku následoval ještě jeden. Pak už musel uvádějící Ivo Cvikárek popohnat program dál.

Na pódium přišel další "zahraniční" host, písničkářka Jana Kúdelova. Oproti Peterovi byl Jančin projev klidný, její písničky jsou laděny spíš do lehké melancholie. Na divácích rozdováděných z předchozího vystoupení bylo zpočátku vidět, že příliš nevěří v udržení nasazené laťky. Janka je však svým příjemným zpěvem rychle vyvedla z omylu a získala si je na svoji stranu. Její písničky se poslouchají opravdu příjemně. Rozhodně nejde o depresivní songy, které přenáší svou náladu na okolí. Při vystoupení bylo v sále ticho o na konci písniček sklízela Janka zasloužený aplaus. Během vystoupení mě napadlo, jak by asi zněl společný projekt Janky s Jarkem Nohavicou. Jejich tvorba není stejná, ale dokáže navodit podobnou náladu. Uznávám, že je to asi bláznivý nápad, ale určitě by se to poslouchalo moc dobře. I Janka se dočkala zaslouženého přídavku a já se pak šel s dobrou náladou projít zase na další místa náměšťského areálu.

K písničkářům jsem se vrátil při vystoupení Jana-Matěje Raka a Šárky Burešové. Opět to byl příjemný zážitek z výborné Matějovy hry na kytaru a neméně výrazných textů. Některé Šárčiny písničky na mě byly možná až příliš smutné až depresivní. Navíc se mi zdálo, že je až příliš svázaná trémou. Přesto se to dohromady poslouchalo dobře. Myslím, že nápad spojení dvou písničkářů, kteří hrají svojí tvorbu a navzájem si v písních vypomáhají, je opravdu dobrý. Divák tak najednou poslouchá pestřejší hudbu. Následoval Jeroným Lešner se skupinou Husí kůže. Jerryho písničky jsou textově opravdu na výši a když se k tomu přidá jeho výborná hra na kytaru, člověk až přemýšlí, kde zbývá místo pro kapelu. Husí kůže ale ukazuje, že to místo je a písničky dostávají průzračnější kabát. Navíc kapela hraje dobře, i když je trochu znát, že krátce.

Zahrada na zámku

Napsal uživatel Klokán

Neděle, 01 Červenec 2001 01:00

Kapelové aranže písní považuji za opravdu vydařené. Možná bych doporučil angažovat ještě nějaký výrazný sólový nástroj, který by Jerryemu zdatně sekundoval. Po vystoupení Husí kůže jsem zámek definitivně opustil a vydal se ukojit tak nízkou potřebu, jakou je hlad. Duše už se najedla, teď ještě nějakou tu husičku a zrnko rýže. Nakonec jsem skončil u smaženého sýra. S koncertem na zámku se to nedalo srovnat.